

[Jørgen Estrup]

de i går, at der nok ikke var større udsigt til det, og det har vi så nu konstateret heller ikke er tilfældet. Vi forstår det faktisk ikke, vi har ikke fået en eneste meddelelse om, at ændringsforslaget rummede problemer, og jeg bemærkede før, at på mit direkte spørgsmål blev hr. Sønderby siddende. Det er muligt, at vi nu kan få en forklaring fra udenrigsministeren eller fra forsvarsministeren.

Vi må blot konstatere, at der ikke er nogen forklaring på, hvorfor dette forslag, som vi stillede som et ændringsforslag, og hvis sprogb brug er identisk med regeringspartierne og Socialdemokratiet, ikke kunne indarbejdes. Det giver selvfølgelig en fornemmelse af, at der er en afstand mellem det, der ligger i vort klare ændringsforslag, og det, der i praksis vil ligge i den vedtagelse, som regeringen og Socialdemokratiet er blevet enige om.

Regeringspartierne og Socialdemokratiet har forhandlet sig frem til en anden løsningsmodel, hvor ønsket om frivillighed er formuleret i et betænkningsskildring. Af de nævnte grunde synes vi altså ikke, at det er klart nok, men vi bryder os bestemt heller ikke om den betingelse, der er knyttet til muligheden for at melde fra. Når man tvinger den enkelte til formelt at levere en begrundelse for at sige nej, udstiller man vedkommendes beslutning på en måde, som muligvis åbner for menings- og holdningskontrol. Vi føler, at Folketinget så at sige kunne komme til at legitimere et gruppepres på dem, der måtte blive udpeget. Det ønsker vi ikke at være med til, og af disse grunde har vi altså ikke kunnet tilslutte os betænkningsskildringen, og det får så de konsekvenser for vores stillingtagen, som jeg skal vende tilbage til.

Jeg vil samtidig godt understrege, at vi i Det Radikale Venstre anerkender det resultat, som Socialdemokratiet har opnået under forhandlingerne. Det, der nu ligger på bordet, er klart et fremskridt i forhold til regeringens eget forslag. Derfor skal der ikke fra vores side knyttes nogen form for negative kommentarer til, at Socialdemokratiet har valgt at acceptere denne løsning. Vi har vurderet den anderledes, sådan må det være en gang imellem, men det kan naturligvis ærgre, at det ikke er lykkedes at nå den brede enighed, som vi gerne havde deltaget i; det er jo ikke ligegyldigt i en sag, der vedrører FN's indsats.

For Det Radikale Venstre betyder det altså, at vi vil stemme imod beslutningsforslaget. I en så vigtig sag som denne ønsker vi ikke at benytte muligheden for at undlade at stemme. Det havde ikke behøvet at gå således. Den 13. august vedtog FN's Sikkerhedsråd resolution 770, som giver mulighed for at iværksætte den operation, som vi nu er i færd med. Det er 5 uger siden. Hvad er de 5 uger blevet brugt til? Ingenting, så vidt vi kan se! Havde det ikke været naturligt, om regeringen havde taget et initiativ til at skaffe sig parlamentarisk dækning for den beslutning, som kunne forudses? F.eks. kunne man have taget initiativ til en drøftelse mellem forsvarsforligspartierne, så havde vi også på et tidligere tidspunkt fået fastslået, at der var et problem om frivilligheden, og vi ville have haft tid til at løse det. Det havde betydet, at regeringen med ro i sindet kunne fortælle FN, hvad Danmark var i stand til at yde, og vi havde undgået pinlige situationer.

Det er ikke sidste gang, vi kommer til at tage stilling til noget i denne stil, og derfor gælder det altså først og fremmest fremtiden, hvorfor vi også er meget enige i den del af det betænkningsskildring, som regeringspartierne og Socialdemokratiet har lavet i fællesskab, og som vedrører igangsætning af et arbejde om vilkårene for udsendelse under FN, for det synes vi er vigtigt og nødvendigt. Det er vores faste overbevisning, at Danmark så vidt muligt skal bakke FN's beslutninger op, men vi ønsker altså ikke at gøre det med bind for øjnene. Ingen, heller ikke FN, kan fratage det danske Folketing og dets enkelte medlemmer ansvaret for selv at tage stilling.

Glønborg (KRF):

Selv om nogle har en anden opfattelse, vil jeg gøre opmærksom på, at det ikke er os fra Kristeligt Folkeparti, der er mest flittige til at citere bibelsteder fra denne talerstol, men det betyder ikke, at vi ikke forsøger at tænke i den ånd og i de baner, som Bibelen er skrevet i, og at vi ikke handler på grundlag af det menneskesyn, som er beskrevet deri, for det er faktisk det, vi gør. Det menneskesyn betyder først og fremmest, at vi har et ansvar for hinanden, og at vi har et ansvar for det, vi gør. Der ligger nemlig dybest set deri, at mennesket er noget særligt, fordi mennesket er skabt med evnen til